

eszmém, amit óvatosan szoktam mondani, talán tényleg nem kellene annyit költeni az autóversenyekre, vagy a profi futball stadionokra, meg lehetne még sorolni tovább, amit mi észre sem veszünk, mert ez hozzátartozik az életünkhöz, mint pl. a szórakozás. A harmadik kérdés, ami tulajdonképpen az előző kettőből következik, hogy jó lenne egy kicsit megint magunkba nézni. Egy kicsit filozofikus, de inkább vallási megközelítéssel feltenni ezt a kérdést, hogy tulajdonképpen miért is élünk? Mi végre vagyunk itt a Földön? Próbáljuk ezt kikerülni, de mégiscsak kikerülhetetlen jövőbeli tény, hogy egyszer meg fogunk halni. Ehhez nem kell különösebb próféta tehetség. Ezzel időnként szembe kellene nézni. Jézus példabeszéde szerint te gazdag most újabb csűröket akarsz építeni, vagyont gyűjteni, hát éjjel számon kéri a lelket, kié lesz az, amit gyűjtöttél? Egy kicsit ilyen filozofikus önvizsgálatra is szükség lenne, és akkor itt megint visszatérünk oda, hogy attól vagyunk-e emberek, hogy mennyi pénzünk van, vagy pedig attól vagyunk emberek, hogy a pénzünkkel mennyi jót tudunk tenni? Vagyis mennyi emberségünk van. Milyen szép magyar szó ez az emberség. Ez sugallja ezt a nagy bölcsességet, hogy az együttérzésből, a szeretetből vagyunk emberek a szó valódi értelmében. És ez az, amire Jézus tanít, ez az Úristennek a terve velünk, hogy így akar bennünket az emberségünkben magához felemelni.

2016. november 11.

Köszönöm a napjainkra és jövőnkre is eligazító év végi visszatekintést a magam és a KOINONIA olvasóinak nevében is.

HORVÁTH RICHÁRD

KERESZTÉNYSÉG ÉS EMBERI HALADÁS

A KERESZTÉNYSÉG egyik alap gondolata szerint az emberi örökkévalóság milyensége attól függ, azon fordul meg, hogy ezt az állomást, ezt az arasznyi létet az időben, ami itt a földön kinek-kinek kijut, kiki hogyan használja ki, hogyan tölti el. Milyen érdemeket szerez. Itt van az idő nagy méltósága és fensége: órák, napok, évek, sőt: pillanatok sorsától, tartalmától függ az emberi örökkévalóság. Ezek minősítik. Véglegesen minősíti a halál pillanata.

A felületes szemlélő azt hinné, hogy ennek a tudatnak a súlya megbénítja az embert. Pedig nem bénítja meg, csak megremegteti időnkint, és a felelősség roppant súlyát érezhetővé mozdítja a lélekben a földi lét felé. Folytonos elégedetlenség az igazi keresztény lelkület — az elvégzett munkával, az elért eredménnyel szemben. Mindig kevesli ezt. Mindig úgy érzi, hogy többet

is tudott volna tenni, jobbat is tudott volna érezni, igazabban is tudott volna gondolni.

Aki megelégedett önmagával és elfekszik kényelmesen ennek az elégedettségnek semmittevő állapotán, az visszafelé, az lefelé kezd zuhanni. Annak szívében már megfogamzott a gőg, ami minden tisztán- és helyesen látás tükrén az első és a legállandóbb, legletörhetlenebb homály.

A lelki élet bölcsessége: a mindig többet, a mindig előre.

Éppen ezért értelmetlen azoknak a felfogása és ítélete a kereszténységről, akik az emberi haladást, az emberi fejlődést, a holnapot, az emberi találékonyság gazdagságát, a cselekvés frissességét féltik tőle és emiatt üldözik. Ez csak látszat-keresztények, vagy fél-lelkű keresztények után leszűrt ítélet lehet, ha tapasztalat az alapja, de ha nem ez, akkor messze-keringés és tudatlanság a felől, amit kereszténynek, amit krisztusinak, amit kereszténységnek nevezünk.

Van-e serkentőbb tudat annál, mely folyton nyugtalanít, űz és hajt, sarkall és lendít, hogy: használd ki az időt, mert napjaid meg vannak számlálva; használd ki az időt, mert minden pillanatra az időtlenség értéke borulhat, vagy minden pillanatod az időtlenség kifosztását okozhatja. És kell-e nagyobb serkentés a tette, mint az a hit, hogy minden tettemen az Örökkévaló szeme pihen, minden gondolatomon át az ő szemének sugara ragyog, minden érzésem az ő szíve dobbanásától veheti ütemét.

DRYP

SZABADLÁBON A TŐKE

Csatlósból gyarmattá - ezt címet izlelgettem, amikor „uniós egyesült erővel” aláírtuk Kanadával a CETA (Comprehensive Economic and Trade Agreement) betűszó néven ismertté vált átfogó gazdasági és kereskedelmi egyezményt. Miért is? Mert az immár több mint negyedszázada sorsfordítóként feljegyzett évszámunk is egy pszeudo szabadkereskedelmi megállapodás eredményeként születhetett meg – amit ma a rendszerváltás dátumaként tartunk számon a naptárban. Az azóta eltelt két és fél évtized pedig talán elegendő idő, hogy ki-ki eldöntse milyen következményekkel járt ez a szabadpiaci versenybe való részvétel a társadalom tagjai számára. A társadalom széles, magát sajnos nem is alaptalanul vesztesnek érző, körülményeit kedvezőtlennek megélt részére sokszor a gyarmati sorsot idézték a szűk bérmunkás lehetőségek, különösen a valamikor ugyan korlátozott, de mégis kiszámíthatóbb munkalehetőségek idejére emlékezve. Akkor jutott először eszembe,